

rask i Vendingen. Det kan jeg desværre ikke. Jeg kan ikke give hele eller halve Løfter i den Henseende. Men Sagen har min aller varmeste Sympati, og at vi maa den Vej, naar vi paa nogen mulig Maade kunne, nærer jeg ingen Tvivl om.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) var blandt andet inde paa den Syløn, der bliver betalt for Uniformer og lignende til Statsbanerne. Jeg tror ikke, jeg i Dag behøver at sige mere, end at jeg grumme gerne vil gaa med til, at der i Licitationskonditionerne indføres en Betingelse om trent, som at den paagældende Leverandør forpligter sig til at betale en Arbejds løn, der ikke er over og ikke under den gængse. — Med Hensyn til Belysning og Opvarmning af Banegaarde kan jeg kun sige, som min Forgænger sagde, at naar der kommer Klager fra en af de mindre Stationer, hvor det imod et fast Vederlag er overladt Stationsforstanderen at besøge Opvarmningen og Belysningen, blive disse Klager prøvede, og ere de begrundede, bliver denne Begunstigelse tagen fra ham. — Saa var det ærede Medlem inde paa Spørgsmaalet om bedre Belysning, elektrisk Belysning i Stedet for Petroleum. Ja, elektrisk Lys holder jeg skam ogsaa meget af, og Staten kan vel nok efterhaanden faa Raad til at benytte det, hvor det er at faa. Men det kræver jo hver Gang en forøget Bevilling, bl. a. fordi der skal et Anlæg til. Og saa er der for Resten dog maaske ogsaa en lille principiel Betænkelighed. Jeg synes, man i vort offentlige Liv mere og mere kommer ind paa at stille større Fordringer til Staten, end Landets Borgere i deres private Forhold kunne faa tilfredsstillede. Jeg tænker ikke derved paa de fortrykte i Samfundet, ikke en Gang paa de smaa eller de mindre velstillede; men selv om man gaar langt højere op, er der Krav om en Luksus i vort offentlige Liv, som ikke svarer til vore borgerlige Forhold.

Angaaende Ukrudtet tør jeg ikke sige, om de Foranstaltninger, som nu efterhaanden ere blevne trufne, ere tilfredsstillende. Jeg kan kun sige, at Ministeriet for offentlige Arbejder i den Henseende arbejder i bedste Forstaaelse med Landbrugsministeriet, og Ministeriet for offentlige Arbejder har overfor Ukrudtet gjort det, som Landbrugsministeriet har ønsket, det skulde gøre. Ogsaa jeg synes, at det vilde være meget smukt, om vi kunde have Frugttræer langs Banelinierne, men jeg er dog ikke ganske paa det rene med, om

det kan gaa. Der er det rent politimæssige Hensyn. Ved en Banelinie er det ikke godt at have mere anden Trafik end nødvendigt, og op og ned ad Skraaningerne, hvor disse Frugttræer skulde plantes, kommer der Børn. Om de komme der for at stjæle eller negle en Pære eller for at tage en Pære, som er falden ned, er i og for sig ligegyldigt, og skulde de virkelig stjæle en Pære, synes jeg ikke, det danske Folk bliver ringere derfor. Men det er farligt at lokke Børn til at lege i Nærheden af Banelinien. — Sirbuske komme vi jo efterhaanden til. Der er en Bevilling dertil, og naar Tiderne tillade det, kunne vi godt gaa videre.

Til Ledvogterne er der i Aar forlangt 24,900 Kr. mere. Det er et Skridt paa den rigtige Vej. Det, man gør nu, er, at man efterhaanden udstrækker det til, at Ledvogterne paa de stærkt trafikerede Strækninger faa en Fridag hver fjortende Dag. Vi ere desværre ikke naaede saa vidt endnu, at de alle have det, men 24,900 Kr. er dog en ret klækkelig Tilvækst paa det i Forvejen haardt spændte Budget. Jeg under saa sikkert hvert Menneske en Fridag, og jeg mener, at Staten bør være en i enhver Henseende god og human Arbejdsgiver. Det gælder ogsaa, naar man ser paa de smaa Ledvogterhuse. Der er nu imidlertid en Ting, som gør, at der maaske, naar der skal spares, ogsaa kunde være Anledning til at holde lidt igen der. Sagen er den, at paa de mindre trafikerede Strækninger ere Ledvogterne ganske vist bundne til Stedet, men de have megen Fritid til deres Disposition, det er ikke en lang og anstrengende Arbejdsdag. Nu er det ganske vist i mange Tilfælde ikke unge, kraftige Mennesker, men ældre Folk, som Tjenesten paa Statsbanen ellers er bleven for anstrengende, der der sidde paa en Slags Mellemtid mellem Arbejde og Pension, men de ere dog arbejdsdygtige endnu. Saa var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) inde paa Spørgsmaalet om Vandbygningsvæsenet. Ja, der er dette ved Lønningslove, at det er, som naar man slaar Bunden ud af en Tønde, saa kan ingen holde Vandet tilbage. Hvad nu særlig Vandbygningsvæsenets Lønningsforhold angaar, er der jo for det første det at bemærke, at de ikke staa saa slet som andre Embedsmænd, thi de have 3 Aar før den store Lønningsreform faaet et Tillæg; for det andet have de i den Tid, der gik fra deres Lønningslov til den almindelige Lønreform, været bedre stillede